

at Terrainet i Sylland mellem Grændsen og Helgenæs frembyder flere fordelagtige Stillinger, hvor der af en tilbagevægende Styrke kan ydes kraftig Modstand. Det er vist fuldstændig rigtigt, men jeg har alligevel den Tro, at naar — som Sandsynligheden er for — den i Sylland efterladte Styrke, som forsøger paa at optage Forsvaret ved Grændsen eller i Nærheden af Grændsen, bliver angreben af en overlegen Fjende og drives tilbage og forfølges med Energi, vil den have overordentlig vanskelig ved at komme til Helgenæs, og engang kommen dertil vil den, som jeg tidligere har udtalt, ikke kunne komme ud derfra, idet en betydelig ringere Styrke, især naar den er understøttet af en Styrke tilføjs, vil kunne forhindre Besætningen fra ethvert Forsøg paa at komme bort.

Jeg kommer nu til det sidste Punkt, som jeg skal gjøre til Gjenstand for Dmtale, det er Flaadens Udvidelse. Jeg tror, at der her er mindre Anledning til at anstille en Sammenligning med, hvad der er blevet forlangt ved tidligere Lovforslag; vi skulle jo lægge Mærke til, at Flaaden i Forsløbet af de sidste 10 Aar har faaet sin jevne Udvikling ved de aarlige Bevillinger, medens der paa Befestningsvæsenets Omraade aldeles Intet er gjort. Saavidt jeg kan se af Lovforslaget og har forstaaet den høitærede Ministers Udtalelser, paaregnes der ogsaa en ikke ubetydelig større aarlig Bevilling, end der har været paaregnet ved tidligere Lovforslag, og saaledes er det forklarligt, at der forlanges Mindre til Flaadens Udviding ved dette Lovforslag, end der er forlangt paa tidligere, men hertil kommer endnu en Betragtning, og det er den, at det jo maa have været fuldkommen umuligt for den høitærede Minister ved hver enkelt Del af dette meget store og sammensatte Hele at gaa til den yderste Grændse; finansielle Hensyn maa jo spille en afgjørende og betydningsfuld Rolle, og det har da været den høitærede Ministers Pligt at veie de forskellige Deles Forbringinger saaledes af og mod hinanden, at der kunde komme et tilfredsstillende Hele ud deraf.

Naar jeg gaar et enkelt Punkt, med Hensyn til Kjøbenhavns Søbefæstning, har ment at maatte udtale, at jeg nærer nogen Frygt for, at man ikke er gaaet langt nok, saa er det, som jeg tillod mig at udtale i Begyndelsen af mit Fordrag, kun min Hensigt at henlede den høitærede Ministers og dette Things Opmærksomhed derpaa, for at det kan blive Gjenstand for en nærmere Overveielse. Forøvrigt kan jeg i alle væsentlige Punkter slutte mig til Lovforslaget, og er der et enkelt Punkt, hvor jeg maatte staar noget fjernere fra Lovforslaget, og hvor jeg har nogen Tvivl, om man netop der har truffet det Rette, saa er mine Tvivl ikke af anden Betskaffenhed, end at jeg forudsætter, at de ville kunne overvindes ved de

Oplysninger, som vi kunne vente fra den høitærede Minister. Jeg tillader mig saaledes at anbefale Lovforslaget paa det Bedste til det høie Thing.

Carstensen: Overfor et Emne, der, som det foreliggende, i en Narrække har været Gjenstand for Drøftelse rundt om i Landet paa mange Maader og fra de forskjelligste Sider, følger Enhver sig vistnok ligesom den ærede første Taler fristet til ikke at tage Ordet ved 1ste Behandling, og naar jeg ikke bukker under for denne Fristelse, er det af et lignende Hensyn som det, der ledede den ærede foregaaende Taler, nemlig at Laushed fra de forskjellige Sider let kan blive misforstaaet. Jeg skal da tillade mig at give et kort Overblik over de Udtalelser, der ere fremkomne fra min Side tidligere om dette Spørgsmaal, og idet jeg gjør det, beder jeg ærede Medlemmer tilgive mig, om det Meste af, hvad jeg siger, vil kunne henføres til Rubriken: lutter Gjentagelser. — Spørger man sig selv, om Grunden til, at man i vort Land, der, som det saa klart er blevet fremstillet af den ærede første Taler, er saa ilde stillet, Intet har gjort i en lang Narrække for at sikkre sig imod de Eventualiteter, der kunne true dets Tilværelse, saa vilde Mange vistnok være tilbøjelige til at svare, at det ligger i, at Fædrelandsfærligheden er bleven sløvet under de ødelæggende politiske Tilstande, vi have levet i. Men jeg tror, at en saadan Opfattelse vilde være noget ensidigt. Jeg tvivler vel ikke om, at Partidisciplinen over en saa kraftig Virkning, at mangen Mand, der i sit stille Sind kunde ønske at virke for Forsvarsvæsenet, i Uerbøigighed for sine Fædere lader være at gjøre det og kæmper imod. Men medens dette Moment jo desværre har en praktisk Betydning, tror jeg, at vi maa søge andre Momenter ved Siden af det politiske, og disse Momenter ligge i den personlige Opsættelse, som gjør sig gjældende i alle Partier, af hvilkensomhelst Farve de end ere. De væsentligste Momenter ere efter mit ringe Skøn for det Første en overvættets god Tro til, at man ikke vil gjøre os Skade, en Tro paa, at vi, efter at være blevene beklippede, som vi ere, ikke ere udsatte for noget som helst alvorligt Angreb — og for det Andet, at man ikke tror paa Danmarks Evne, det være sig den materielle eller finansielle, til at sikkre os imod de Fæder, hvorfor Landet er udsat. Hvad nu angaar den første Tvivl, Tvivlen om, at man skulde ville os tillivs, behøver jeg blot at kaste et Tilbageblik paa Historien — hvormed jeg dog ikke skal trætte ærede Medlemmer — for at vise, at det er en Illusion. I det store politiske Spil, der føres rundt omkring i Verden og særlig i Europa, er ethvert Land og særlig ethvert